

появяваше и никога не влизаше въ писалището; лицето ѝ бѣ почти всѣкога нечисто и тя носѣше винаги своята груба и мръсна прѣстилка; тя никога не гледаше прѣзъ прозорцитѣ, нито пѣкъ стоеше на портитѣ, за да подиша малко въздухъ; не знаеше нито почивка, нито какво и да е освѣжаване. Освѣнъ това, никой не идваше да я види, никой не говорѣше за нея и никой не обръщаше внимание на нея.

„Далъ бихъ нѣщичко“, си рече единъ день Дикъ самичкъ, „далъ бихъ нѣщичко — ако бихъ ималъ — за да узная какъ се отнасятъ съ това бѣдно дѣте и дѣ го пазятъ“.

Вратата на канцеларията бѣ отворена и въ тоя мигъ Дикъ съгледа кокалестата снага на госпожица Бресъ, която слизаше тичешкомъ на долу по стълбитѣ. „Дяволъ да го земе“, — помисли той, „тя ще занесе храна на малката слугиня. Сега или никога!“

Като погледа най-първо прѣзъ стълбени-тѣ стобори, докато г-ца Бресъ изчезна долу въ тъмнината, той се спусна по стълбитѣ и тичешкомъ стигна до вратата на една задня кухня, тъкмо въ момента, когато г-ца Бресъ вли-заше вжтрѣ, държайки въ ржка едно блюдо съ студено печено овче месо. Това бѣ единъ тъменъ и грозенъ кжтъ, твърдѣ нисъкъ и твърдѣ влаженъ; вода капѣше отъ едно буре, което течеше, и една грозна котка локаше капкитѣ съ болѣзнено-гладнишка жажда. Всичко бѣше подъ ключъ: вжглицата, сандъчето съ свѣщитѣ, солницата, долапа съ разнитѣ храни — всичко бѣ здраво заключено. Нѣмаше даже съ какво да се нахрани и единъ брѣмбаръ.

Малката слугиня стоеше унижено прѣдъ г-ца Селли, съ наведена глава.

„Тука ли сте?“ рече г-ца Селли.

„Да, госпожо“, бѣ отговорътъ съ слабъ гласъ.

„По настрана малко отъ месото, защото инѣкъ ще го излапате, азъ зная“, рече г-ца Селли.

Дѣтето се отдрѣгна въ единъ жгълъ, а въ туй врѣме г-ца Бресъ извади единъ ключъ отъ джеба си, отвори долапа и извади отъ тамъ едно блюдо съ картофена студена каша.

„Виждате ли това?“ рече г-ца Бресъ, като отрѣза двѣ съвсѣмъ дребни парченца отъ ов-чето месо и ги държеше набодени на вилицата.

Малката слугинка погледна месото съ свои-тѣ изгладнѣли очи, разгледа го жадно, макаръ да бѣ малко, и отвърна: „Да!“

„Тогава да не говорите вече“, рече сурово г-ца Селли, „че нѣмате месо. На, яжте!“

Това се извърши бърже.

„Ее, искате ли още?“ рече г-ца Селли.

Гладното сжщество отговори съ едно сла-бо: „Не“. Очевидно бѣ, че тукъ се извършваше една установена формалност!

Г-ца Селли прибра месото, затвори дола-па, и като се доближи до малката слугиня, гледа я докато послѣдната довърши картофи-тѣ; и прѣзъ всичкото врѣме я удряше ту по

ржката, ту по главата, ту по гърба, като че ли ѝ бѣше невъзможно да стои до нея безъ да я обсипва съ удари. Слѣдъ туй, като изпуши една цигара, г-ца Бресъ се изкачи по стъл-битѣ тъкмо въ минутата, когато Дикъ стигна незабѣлѣзанъ на безопасностъ въ писалището.

Виденото измжчваше Дикъ Свивелера у-жасно, и той мислѣше постоянно за бѣдната малка слугинка. Твърдѣ често той оставаше по-късно въ канцеларията, безъ да има работа, и играеше на карти самичкъ.

Слѣдъ малко нему му се струваше, че чува нѣщо като хракане отъ къмъ вратата и той мислѣше, че то иде отъ къмъ малката слугин-